

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

(ВЛАСНИК МИНИСТАРСТВО УНУТРАШЊИХ ДЕЛА)

"ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК" излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. ПРЕТПЛАТА СЕ ПОЛАЖЕ У НАПРЕД, И ТО НАЈМАЊЕ ЗА ПОЛА ГОДИНЕ, КОД СВИХ ПОЛИЦИЈСКИХ ВЛАСТИ, И ИЗНОСИ: 20 ДИНАРА НА ГОДИНУ ЗА ДРЖАВНА И ОПШТИНСКА НАДЛЕШТВА, А ЗА СВЕ ДРУГЕ ПРЕТПЛАТНИКЕ У ОПШТЕ 12 ДИНАРА ГОДИШЊЕ. ИНОСТРАНСТВО: ГОДИШЊЕ 24, ПОЛУГОДИШЊЕ 12 ДИНАРА У ЗЛАТУ. ПОЈЕДИНИ БРОЈЕВИ "ПОЛИЦИЈСКОГ ГЛАСНИКА" НЕ ПРОДАЈУ СЕ. РУКОПИСИ СЕ НЕ ВРАЋАЈУ.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Указом Његовог Величанства Краља Петра I, на предлог Министра Унутрашњих Дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

Михаило Церовић, начелник прве класе округа београдског, разрешава се од досадашње дужности у поменутом округу и ставља на расположење Врховној Команди на терет ратног кредита с правима, које му даје указ од 10. септембра 1911. године.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 14. децембра 1912. год. у Београду.

Указом Његовог Величанства Краља Петра I, на предлог Министра Унутрашњих Дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

Милорад К. Јовановић и Ранко Д. Трифуновић, чланови прве класе Управе вароши Београда, и

Милан О. Дорнетић, члан друге класе управе вароши Београда, разрешавају се од досадашње дужности у управи вароши Београда и стављају на расположење Врховној Команди на терет ратног кредита с правима, која им даје указ од 2. маја 1912. год. за прву двојицу и 10. децембра 1911. год. за трећег, и оним, која су стекли постављењем Врховне Команде, у колико је оно у сагласности са законом о уређењу округа и срезова и законом о чиновницима грађанског реда, односно квалификација.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела 14. децембра 1912. год. у Београду.

Указом Његовог Величанства Краља Петра I, на предлог Министра Унутрашњих Дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

Љубисав Т. Грковић, начелник друге класе среза расинског, разрешава се од

досадашње дужности у поменутом срезу и ставља на расположење Врховној Команди на терет ратног кредита с правима, која му даје указ од 4. новембра 1910. год. и оним, која је стокао постављењем Врховне Команде, у колико је оно у сагласности са законом о уређењу округа и срезова и законом о чиновницима грађанског реда, односно квалификација.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 14. децембра 1912. године, у Београду.

Указом Његовог Величанства Краља Петра I, на предлог Министра Унутрашњих Дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

Ђорђе Матић, начелник прве класе среза моравског, округа пожаревачког, и Живко Николић, начелник друге класе среза ариљског, — разрешавају се од досадашње дужности у поменутом срезу и стављају се на расположење Врховној Команди на терет ратног кредита с правима, која им даје указ од 17. септембра 1910. год. и 31. јануара 1912. године.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 14. децембра 1912. године, у Београду.

Указом Његовог Величанства Краља Петра I, на предлог Министра Унутрашњих Дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

Коста Костић, полициски писар прве класе среза неготинског, по старом закону;

Милорад Жеравичић, полициски писар прве класе среза косаничког; Аксентије Ристић, полициски писар прве класе среза пожешког; Ананије Стефановић, полициски писар прве класе среза студеничког; Мирослав Жупаневац, полициски писар друге класе среза темнишког, и Стеван Здравковић, полициски писар друге класе среза драгачевског, — разрешавају се од досадашње дужности у поменутом

срезovima и стављају на расположење Врховној Команди на терет ратног кредита с правима, која им даје указ од 16. септембра 1908. године, 9. октобра 1912. год., 12. новембра 1909. год., 12. новембра 1909. год., 16. децембра 1910. год. и 17. октобра 1911. год. и оним, која су стекли постављењем Врховне Команде, у колико је оно у сагласности са законом о уређењу округа и срезова и законом о чиновницима грађанског реда, односно квалификација.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 14. децембра 1912. год. у Београду.

Указом Његовог Величанства Краља Петра I, на предлог Министра Унутрашњих Дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

Милутин Вељковић, полициски писар прве класе управе вароши Београда, и Јосиф Стојановић, Велимир Савић, Добросав Брајовић, Драгиша Видаковић и Витор Д. Крстић, полициски писари друге класе управе вароши Београда, — разрешавају се од досадашње дужности у управи вароши Београда и стављају на расположење Врховној Команди на терет ратног кредита с правима, која им даје указ од 29. јуна 1910. год., 17. октобра 1911. год., 29. јуна 1910. год., 2. маја 1912. год., 2. маја 1912. год. и 10. јула 1912. године и оним, која су стекли постављењем Врховне Команде, у колико је оно у сагласности са законом о уређењу округа и срезова и законом о чиновницима грађанског реда, односно квалификација.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 14. децембра 1912. год. у Београду.

Указом Његовог Величанства Краља Петра I, на предлог Министра Унутрашњих Дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

Радомир Јојић, полициски писар друге класе среза гружанског, разрешава се

од досадашње дужности у поменутом срезу и ставља на расположење Врховној Команди на терет ратног кредита с правима, које му даје указ од 27. јула 1911. године.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 14. децембра 1912. год. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I благоволео је, на предлог Министра Унутрашњих Дела, а по саслушању Министарског Савета, поставити:

за начелника четврте класе округа београдског Косту Ј. Туцаковића, секретара прве класе начелства округа подринског.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 14. децембра 1912. год. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I благоволео је, на предлог Министра Унутрашњих Дела, поставити:

за чланове прве класе Управе вароши Београда: Николу Ђ. Ванића, начелника прве класе среза трнавског, Љубомира Ј. Рајића, секретара прве класе управе вароши Београда, по старом закону, и Милана Ј. Анђелковића, комесара савске полиције у Београду у рангу начелника среског прве класе;

за комесара савске полиције у Београду у рангу начелника среског прве класе Др. Драгослава М. Ковановића, комесара железничке полиције у Ристовцу у рангу начелника среског друге класе;

за начелника прве класе среза колубарског, округа београдског, Божидара Ђурића, начелника исте класе среза млавског, по службеној потреби;

за начелника друге класе среза јасеничког, округа крагујевачког, Милана А. Бранковића, секретара исте класе начелства округа рудничког, по службеној потреби;

за начелника треће класе среза расинског Милана Ј. Павловића, начелника исте класе среза ужичког, по службеној потреби;

за начелника треће класе среза млавског Милутина Кокановића, писара прве класе среског суда среза мачванског;

за начелника треће класе среза ариљског Гаврила Адамовића, полициског писара прве класе среза ресавског;

за начелника треће класе среза ужичког Душана Н. Милосављевића, полициског писара друге класе среза параћинског;

за начелника треће класе среза моравског, округа пожаревачког, Милована Чолића, полициског писара друге класе Управе вароши Београда;

за секретара прве класе начелства окр. рудничког Др. Душана Миловановића, начелника исте класе среза јасеничког, окр. крагујевачког, по службеној потреби, и

за секретара треће класе начелства округа пожаревачког Рељу Ђорђевића, начелника исте класе среза колубарског,

округа београдског, по службеној потреби.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 14. децембра 1912. год. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I благоволео је, на предлог Министра Унутрашњих Дела, поставити:

за полициског писара друге класе среза неготинског, Драгутина Стевановића, полициског писара исте класе среза рачанског, по службеној потреби без права на накнаду путних и селидбених трошкова;

за полициског писара треће класе управе вароши Београда Живојина Животића, полициског писара исте класе среза деспотовачког, по службеној потреби без права на накнаду путних и селидбених трошкова;

за полициског писара треће класе среза темнишког Николу Кара-Петровића, полициског писара исте класе среза рачанског, по службеној потреби без права на накнаду путних и селидбених трошкова;

за полициског писара управе вароши Београда Војислава Новаковића, пређашњег полициског писара;

за полициског писара треће класе среза студеничког Милана Божића, апсолвираног правника;

за полициског писара треће класе среза колубарског, округа београдског, Велимира Ф. Младеновића, апсолвираног правника;

за полициског писара треће класе среза ресавског Сретена Ђорђевића, апсолвираног правника;

за полициског писара треће класе Управе вароши Београда: Божидара Обрадовића, Љубомира Стојковића, Војислава Митровића и Живорада Вујића, апсолвиране правнике, и Драгутана Станковића, свршеног матуранта;

за полициске писаре треће класе среза рачанског: Живка Лукића, апсолвираног правника, и Чедомира Тодоровића, пореског помоћника пореског одсјећа среза врачарског;

за полициског писара треће класе среза колубарског, округа ваљевског, Димитрија Поповића, практиканта Министарства Унутрашњих Дела;

за полициског писара треће класе среза косаничког Милоја Стојановића, практиканта првостепеног лесковачког суда;

за полициског писара треће класе среза пожешког Милорада Величковића, практиканта среза јасеничког, округи смедеревског, и

за полициског писара треће класе среза драгачевског Душава Ђ. Антоновића, практиканта првостепеног београдског трговачког суда.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 14. децембра 1912. год. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I благоволео је, на предлог Министра Унутрашњих Дела, поставити:

за полициског писара прве класе среза гружанског Милана М. Николића, судског писара у оставци.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 14. децембра 1912. год. у Београду.

Указом Његовог Величанства Краља Петра I, на предлог Министра Унутрашњих Дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

да се Михаилу Т. Банковићу, полициском писару треће класе управе вароши Београда, уважи оставка коју је поднео на државну службу.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 14. децембра 1912. год. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

ПОЛИЦИЈСКА ТЕХНИКА

(СВРШЕТАК)

После овога намеће се, сасвим природно, питање: шта је, и у чему се састоји Полицијска Техника?

Један од данашњих најодличнијих представника Полицијске Технике, *Д-р Едмон Локар*, шеф одсјећа за идентификацију у Лиону, дао је најбољи и најпотпунији одговор на ово питање у својој књизи *о Идентификацији Повратника*. (*L' Identification des Récidivistes*, Paris, 1909 год.). Тај његов одговор гласи:

„То је примена науке у полицији; то је скуп судско-медицинских испитивања пренет из лабораторијума у домену затварања, истраживања и личног описивања; то је преображај старих рутина у одређени експериментални систем; то је замена методе „њушкања“; то је Конан Дојл после Габорија; то су микроскопи, реактиви и метрички апарати који замењују разнолике и доста ретке инспирације једнога Видока или једнога Клода; то је, најзад, практична примена научних знања у вођењу истрага. При свем овом то је само вештина; нема закона ни општих сталних правила, нити ма чега од онога што сачињава и дефинише једну науку; реч је о посебним случајевима који се третирају према принципима позајмљеним од Биологије. Полицијска Техника несумњиво је вештина, која од науке позајмљује и искоришћава потребна јој знања“.

Д-р Р. А. Рајс, професор Полицијске Технике на универзитету у Лозани, који је, после Вертилона, до данас највише урадио на пољу Судске Идентификације и Полицијске Технике, и кога *Д-р Локар* у предговору свога горепоменутог дела назива модерним Шерлоком Холмсом — који сваког часа проналази понеку но-

WWW.UNILIB.RS

вину у области Полицијске Технике — проширује, с разлогом, обим ове и на *практично познавање злочинаца и начина њиховог рада* — познавање које се, по њему, може стећи само стварним студирањем злочиначког света.

По професору *Ничефору*, који је први написао систематско и потпуно дело о Полицијској Техници,¹⁾ под овом треба разумети примену научних знања у кривичним истрагама у циљу утврђивања идентитета и одређивања удела појединих лица или предмета у вршењу кривичних дела.

„Примена резултата модерних наука — вели *Ничефору* — није се ограничила само на преображај појмова о криминалитету или о човеку злочинцу и казним теоријама, већ је обухватила и све што се односи на кривичне истраге, трансформирајући старе емпиричке методе у прави систем истраживања и научних знања. Кривичне истраге, услед овога, престају да живе ван научног света, већ се, у додиру са модерним наукама, из основа преображавају и постају праве техничке истраге“.

Према свему изложеном, Полицијска Техника може се укратко дефинисати као *примена теоријских, практичних и научних знања у вођењу истрага, познавању, истраживању и идентификовању злочинаца*.

Полицијску Технику треба двојити од Научне полиције, јер док је прва само једна вештина дотле друга има више научни карактер, и у тесној је вези са Криминалном Антропологијом, Психологијом и Биологијом. Прва има за главни циљ да пронађе извршиоце кривичних дела, док их друга изучава са гледишта криминално-антрополошког, и с тога је сва проткана идејама Ломброзове школе. Данашњи најодличнији представник Научне Полиције јесте *Д-р Салватор Отоленги*, професор римског универзитета. Он је и предаје на универзитету у Риму, поред Судске Медицине.

У пракси се још разликују Полицијска Техника у ужем и ширем смислу. Прва обухвата чисто техничке радње прикостатовању кривичних дела, изналажењу и аналисању трагова и идентификовању злочинаца, а друга скуп свију знања која су потребна за формирање полицијског техничара па, дакле, и Полицијску Технику у ужем смислу.

* * *

Програм наставе Полицијске Технике није још дефинитивно утврђен, нарочито у детаљима, али се сви данашњи полицијски техничари потпуно слажу кад је реч о главним тачкама, управ о основи овог програма. Сви они налазе да ова основа треба да обухвати:

1. *Све данашње системе идентификације* (антропометрија, дактилоскопија, живе слике, особени, тетовирани и професионални знаци, колориметрија и т. д.);

2. *Полицијску Технику у ужем смислу;*

¹⁾ La Police et l' Enquete Judiciaire scientifique, Paris, 1907.

3. *Судску Фотографију;*
4. *Кривично Право с Поступком;*
5. *Судску Медицину, и*
6. *Практично познавање злочинаца* (одељак Криминално Антропологије).

Овим основним знањима, у појединим земљама додају се још и многа друга из области административне полиције, Кримнологије, Хемије, Физике и т. д.

Као најбољи и најпотпунији образац програма наставе Полицијске Технике за данас се може сматрати онај који се изводи на универзитету у Лозани.

Одсек за изучавање Полицијске Технике на овом универзитету установљен је званично 1906 год. ма да је *Д-р Раје*, као приватни доцент, још од 1902 год. држао на њему предавања из Полицијске Технике и Судске Фотографије.

Према закону од 1 септембра 1909 год. изучавање Полицијске Технике траје три год. и обухвата:

1. *Кривично Право с Поступком;*
2. *Анатомију с практичним вежбањима;*
3. *Судску Медицину;*
4. *Органску и Неорганску Хемију;*
5. *Токсикологију* (наука о отровима);
6. *Експерименталну Физику;*
7. *Судску Фотографију, и*
8. *Полицијску Технику у ужем смислу.*

Од свију побројаних предмета најважнија је Полицијска Техника у ужем смислу, која обухвата највећи, најзамљивији и најпрактичнији део полицијско-техничких студија. У обим њеног теоријског и практичног изучавања и испитивања спада:

а) *Природна Историја злочинаца*: њихово регрутовање, њихов живот, њихове особине, навике и обичаји, начини њиховог рада, њихова оруђа, њихов језик (арго) и т. д.;

б) *Подела и удружења злочинаца*: професионални и случајни, специјалисање професионалних злочинаца, интернационална удружења (банде), апаши, камора, црна рука и т. д.;

в) *Криминалитет*: теорије о злочинима, италијанска школа (критичка студија), криминалитет малолетника и његови уароци, ослабење репресије и т. д.;

г) *Специјално обележје важнијих и чешћих кривичних дела*: убиства, крађе, преваре, утаје, фалсификати и т. д.;

д) *Идентификовање злочинаца и предмета кривичних дела*: фотографије обичне и судске, живе слике, колориметрија (боја очију), особени знаци, антропометрија, дактилоскопија и психичка идентификација по методи Отоленгијевој;

ђ) *Топографско и фотографско испитивање места извршеног злочина*: увиђај, скицирање плана, фотографисање (метричка фотографија), откривење и фиксирање видљивих и невидљивих трагова и отисака оруђа, ногу, прстију, крви и т. д.;

е) *Испитивање леша и утврђивање идентитета непознатих лешева;*

ж) *Испитивање и поређење сумњивих и лажних докумената, банкнота, печата и сва полицијско-судска вештачења у опште;*

з) *Методично вођење истрага*: прибирање података на месту злочина, лешу,

предметима злочина, помоћу сведоцаба и личних обавоштења; реконституисање сцене злочина; анализисање прикупљених података и формирање хипотеза; испитивање окривљеног, и

и) *Организација криминалне полиције.*

* * *

Као што је већ познато, од наших истражних полицијских органа не тражи се никаква професионална спрема, а до пре неколико година није се тражила ни најмања општа спрема. Са врло малим изузетком код нас се, нарочито у унутрашњости, истраге још воде шаблонски и без икакве методе, а о каквој примени модерне Полицијске Технике и да не говоримо. Не треба се, према овоме, ни мало чудити, што нам добра половина кривичних дела остаје непронађена. Имајући ово у виду, Антропометријско-Полицијско Одељење поднело је, још пре годину дана, Господину Министру Унутрашњих Дела, предлог ове садржине:

„Стварањем модерног полицијско-техничког лабораторијума припомогло би се у врло великој мери установљењу специјалних курсева за професионално образовање истражних полицијских органа.

Као што је познато, већина наших полицијских органа врло је мало или скоро нимало упозната с методичним вођењем кривичних истрага, са откривањем, фиксирањем и искоришћавањем трагова на месту извршених кривичних дела, са правилним вршењем увиђаја, са идентификовањем злочинаца помоћу трагова и отисака, и у опште са свим оним што спада у област — Полицијске Технике — науке о истрагама. Све су ово, међутим, ствари без којих се једна добра истрага тешко може замислити, те с тога није никакво чудо што код нас добра половина кривичних дела остаје непронађена.

Са установљењем полицијско-техничког лабораторијума могли би се приређивати повремене курсеви, на којима би се бољи полицијски чиновници, нарочито они који раде на кривицама, упознали и теоријски и практично са суштином Бертилонаже, Дактилоскопије, Полицијске Технике, Фотографије и Криминалне Антропологије.

Ако би било материјалне могућности на овим курсевима могли би се још предавати: *Кривично Право с Поступком*, *Судска Медицина* и *Административно Право*, те би, на овај начин, она постала права полицијска школа за стручно образовање полицијских чиновника.

За последње предмете могли би се ангажовати професори Универзитета.

Ако би Господин Министар у начелу усвојио овај предлог о специјалним курсевима, одељење би одмах израдило потребна правила о њиховом држању и детаљан програм њиховог рада“.

Сматрали смо за дужност да ово конститујемо.

Д. Ђ. Алимпић.

ПОУЧНО-ЗАБАВНИ ДЕО

КО ЋЕ КО БОГ

— БОЖИЋНА КРИМИНАЛНА ПРИЧА —

I

Хајдук Цека

Хајдук!

Тако узвикују грађани, кад се неко одметне од власти и почне, сам или у друштву, чинити казним дела.

Хајдук!

Али то није прави израз, права реч, којом треба окарактерисати зликовца и разбојника. Хајдук је у новјој историји српског народа био: заштитник бедних и невољних; бранилац правде и правиче; осветник невино проливене крви раје подјармљене. Хајдук је израз племенитог пожртвовања и самопрегорења. Он је био жижга слободе у данима, кад је слепи српски гуслар певао:

»Србин ради а Турчин се слади,

»Србин роди а Турчин одводи...

Да, такав је био хајдук у прошлости, а не положара и одметник, који иза буџије гађа и пролива невину крв своје рођене браће.

Надамо се, да ће се у нашем новом кривичном закону ова реч заменити згоднијом, како се неби и даље гробови Хајдук Вељка, Старине Новака и других српских јунака и витезова потресали и проклињали нас, потомке своје, што их изједначајемо са разбојницима, зликовцима и убицама....

Пре својих двадесет година, у вароши В. није се ни о чем другим говорило до о хајдуку Цеки.

Једне вечери на измаку године 188..., у кафани код „Лача“ било је пуно света. Снег пада у густим праменовима. Продавници журно промичу и хитају својим кућама.

За једним столом близу топле пећи, седе неколико мештина и живо воде разговор о времену и — о њему, „хајдуку“ Цеки.

— Право веле наши: „Иде Божић на беломе коњу“, — вели опанчар Стева из доње мале.

— Море, иде Божић, али не седи ни хајдук Цека! И он иде! Само, не знам, на каквом ће нам коњу доћи?

— На црвеном, нашали се Мића болтација.

— И јес крвав човек, прихвати Веса абација. Чуда се о њему причају! Ко ће све то и веровати? Веле, да је он главом потковао ону бабу....

— То се тако прича, Митре, прекиде га Јанко пиљар, а најпосле, ко му зна, може и бити, али да је он Мару Станка калауза заковао за греду од патоса и то с мертечким ексерима, то је сушта истина. Ух, да грдног зликовца по богу брате!..

— Веле и то, прихвати Стева опанчар, да је усијаним веригама пекао Јову Мартића из Б... тражећи паре...

— Хеј, људи, окајте се тога посла, вивну Марко грнчар. На курјака вика а лисица месо једе. Може бити, да то раде неке лопуже, па све трпају на његов рачун и товари њему на леђа! Чим се обије какво чекмеце или нестана каква пилеж из авлије, одмах ударе у дреку: То је учинио хајдук Цека и нико други! Знама ја то....

А тако ће без сумње и бити. „Хајдук“ Цека није био, као други, без срца и душе. Имао је он добро срце и нежну душу, али је по несрећи његовој, морало тако бити.

Био је то наочит младић. Тек је стигао да се регрутује за војску. У селу Н. заволео је младу и лепу девојку Ружицу, ћерку председника општине Илије Бојковића.

И она је њега волела.

Али Илији, који је иначе био прек човек, није било у вољи што се његова јединица загледала у човска кога, по његову мишљењу „није имао пас за шта да га ухвати“.

Оно, истина, Цека је био пуки сиромаш али вредан и предузимљив. Није се стидео да ради сваки частан посао, па ма то био и најтежи, само ако је могао што привидити за себе и своју стару мајку, коју је волео исто тако као што је волео и Ружу. Њих две биле су копча која га је везивала за кућу и село. Да није њих, он би давно отишао у свет да спечали коју цркавицу, како би онда могао изаћи пред Илију и рећи му: Ево, нисим више сиромаш! Сад могу живети ка' и други људи!..

Али за љубав старе мајке и своје Руже, морао је остати у селу и подносити оне презриве погледе својих имућнијих другова.

Па ипак, све би то могао поднети, али му је најтеже падало што му Илија манише и виче на њега. Није један пут чуо његов пискав глас:

— Шта ће ми та рита? Што се маје око моје ћери? Показаћу већ ја њему, да ће ме запамтити. Боље је да је и немам, но да је дам оном бојжаку!..

Тако је често беснео Илија и на улици, и у судници и на Сабору. Цека чује то и — ћути. Жао му је Руже до срца, а жао му је и боле га до костију, што га њен отац тако грди и срамоти. Па ипак љубав је угушила срцбу и гнев. За љубав црних очију гараве Руже, опраштао је плаховитом оцу све увреде, које му је у срцби својој наносио.

II

Кобни састанак

Судница општине Н. била је на једној равни на средини села. Ту је било и игралиште сеоске младежи. Близу суднице подизаху се огромни ораси и липе, које у летњим вечерима просипаху свој мирис по мирном селу.

На томе месту, у присенку липа, ашиковао је Цека са својом лепом Ружом.

Једне вечери седели су њих двоје на своме омиљеном месту и сневали о својој срећи.

У то време била је нека гозба у кући председниковој, — а кућа је његова на

домаку суднице, удаљена од ње за 15—20 метара.

Из кућа допираху гласови веселих гостију.

— Морам кући, прошапта Ружа.

— Остани још мало, само мало....

На кући се полако отворише вратнице. Ружа престрављена отрже се из Цекиног загрљаја и пође кући.

— Остани очију ти.. задржаваше је Цека.

— Морам!. Збогом!..

Код отворених вратница чу се пригушен, пискав глас:

— Нећеш више! Кобан је овај твој састанак! Причекај мало!..

И вратнице се затворише. То беше Илија.

Освано је 8. новембар — Св Аранђел. У селу Н. много свечара. Још рано у зору хитали су свечари у цркву да прелију жито и пресеку славски колач.

И Цека је славно Св. Аранђела. И он је хитао у цркву да се помоди Богу, да прелије жито и пресече славски колач, што га је мајка његова тако лепо искитила.

Цека се радовао као мало дете што ће овај празник прославити као — домаћин. То је прва слава, коју он као домаћин са својом мајком прославља, јер, лане је био жив његов отац пок. Живан, па је сад он прихватио очеву славску свећу..

Врађијући се из цркве, сретне бировца Спасоја, који, блед и преплашен, хиташе среској канцеларији у В..

— Шта је Спасо? упита га Цека.

— Зло! Ноћас обили неки зликовци општинску касу и однели пореских пара 600 динара и неколико комада облигација општинских дужника..

И Спасоје отрча даље..

Цека прошапта:

— Неваљали људи, па и он крете својој кући.

Око подне дође срески писар и одпоче истрагу по овој краји.

Резултат те кратке истраге био је: да је крадљивац морао добро знати положај суднице, јер је зид пробио на ономе месту, близу пећи, на коме је био понајтањи. Пре неколико година ту је био један прозор зазидан.

Писар је пажљиво и врло смотрено трагао.

— Сумњаш ли на кога? упита најзад председника Илију.

— Како да кажем, па и сумњам. Ноћас сам видео Цеку пред судницом...

— Е? А шта је радио?

— Седео је испод липа..

— Гле, гле! А од куд ти у то доба напољу!

— Имао сам госте из тазбине, па сам изашао напоље да видим, да не долази ко од комшија, јер је у томе времену пас залајао..

— Јеси ли га што питао?

— Нисам! Мислио сам да очекује кога...

— Или коју насмеши се писар.

Илија поцрвене до ушију. Војао се, да писар није од некуда дознао, да се Цека састаје с његовом ћерком.

После дугог трагања утврдило се: да је заиста Цека те ноћи, у очи извршене крађе, био пред судницом. То је и он сам признао.

— Каква си посла имао близу суднице, у то доба ноћи?

— Никаква, тек онако...

— Да ниси којој цури заказао састанак?

Илија претрнуо од страха а Цека оборио главу и ћути.

— Говори!

— Нисам...

Илија дахну душом.

Несрећни Цека, заклањајући своју Ружу, упропастио је себе.

Истрагом је нађено: да је он извршилац овога дела, јер поред осталих основа, нађене су приликом претреса у ђубришту близу његове куће покрађене обимације дужника општине Н. и 500 динара у сребру. То је Цеку сломило. Није могао појмити: од куда ове хартије и новац у ђубришту дворашта његовог? Ко их је могао тамо однети и оставити? Како он то није спазисо? Да их, по чем, ко год није раније тамо прикрио?

Све то није могао ни чим објаснити, нити иследнику дати поуздане доказе своје невиности.

Био је сломљен, убијен.

— Кобан је био састанак мој с Ружом те ноћи, уздахну и — суза му се једна скотрља низ лице.

III

Уздање у Бога

Цека је био у притвору код среске власти среза В...

Љуто га је болело што је морао, ни крив ни дужан, оставити славски колач и славску воштаницу; болело га је, што је оставио своју стару мајку и Ружу, па је плакао дуго.. дуго..

То му је мало срцу олакшало. Почо размишљати:

— Ко ми је могао ту пакост учинити? Бог ми је сведок да сам невин! Да кажем власти: Имао сам те ноћи састанак с Ружом пред општинском судницом, убићу њену девојачку част, њену будућност!.. Нећу, ма морао робовати! Шта! Робовати? За што? Шта сам ја коме учинио? Ни то нећу! Боље је да умрем, но да носим робијашке окове!

Ућутао је, јер му је крв силно ударила у главу.

На један мах рикну као рањена звер:

— Ха! Сад знам! То је учинио он, Илија, да ме обеди, упропасти, убије! Јес', он и нико други! Али, за то ћу му се осветити! Неће бити онако, како ти хоћеш газда Илија! Цека неће носити робијашке окове, неће... неће...

Те ноћи Цека је разбио зид на алсани, и побегао гори — у хајдуке...

У околини се беше прочуо Цека као зликовац и разбојник.

Као што смо видели у почетку ове приче, грађани су приписивали њему све оно, што се дешавало на друму, по појатама, подрумима и т. д.

Али је све то било претерано. Цека је побегао из затвора да не робује и да се Илији освети...

Он је одиста гајио освету у своје срцу. Чак је и слика Ружина потисла из његово душе оне дивне часове, кад је у осами, под светлим, чистим небом, уживао у небројеним пољупцима. Јес, и ту је слику за час потискао силан осећај мржње и освете.

— За што да патим, мислио је. Да ли сам бар коме на жао учинио! Нисам! Савест ми је чиста! Па ипак, ето, морам као дивља звер да бежим од људи, од свога дома, од своје мајке.

Полако се спушташе са брега и иђаше уском стазом која води у село.

Беше леп дан! Сунце благо греје.. Доле, у селу пуше се димњаци. Још из далека осећаш мирис од румене печенице... Свуда весело и живо, само је у његовој души пусто и нѐмо.

Данас је Божић.

Он се осећао, кад је као мало ђаче на тај дан ишао у цркву. Онда му је и отац био жив. Мајка му обукла нове »дреје«, за пасом од шарених тканица задела му стручак мирисава босиљка, па га је опремила да се у цркву помоли Богу за здравље своје и својих родитеља... Као да је јуче било, видео је како отац окреће »гицу« на ражњу и пуца из старог пиштоља, који је увек висио у гостинској соби, близу прозора... Видео је и чисту совру на којој је божићни колач. У средини тога колача весело горе мала воштана свећица, повијајући пламен према домаћину. Видео је и бадњак како на огњишту горе, па је и сада осећао његову благу топлоту. Све је то видео и још много, много, па се заплакао.

Било му је тешко. Сузе су се саме лиле из очију.

На једарод застале.

Близу себо чу неки танак пискав глас.

— Он је, угушено цикну.

И заиста, није се преварио. Пред њим је ишао Илија, који се враћао из поља. Грабио је у напред.

— Згода жива! Сад ил никад!.. Лакше ће ми бити ако скота смакнем! Он је уништио мој мир, моју срећу, па нека погине!

Илија хиташе у напред. Журио је у цркву.

— Ово ти је последњи час! Као онај дим што се вије над твојом кућом, тако нек се вије твоја погана душа над мојим домом, и нека моли за милост моју несрећну мајку.

Напери револвер на њ...

На једаред посрну као да га је гром ударио. Опусту руку... Клону...

Са мале дрвене звонаре забрујаше звона.

Илија беше од Цеке удаљен на сто добрих метара. Удубио се у мисли. Шта је у томе часу мислио? Осмех, који му лебди на уснама казиваше: да мисли на своју топлу собу, на румену печеницу и на добро вино...

А он, Цека, шта је он у томе часу мислио? Изукрштане боре на челу, састављене веће, мрачан поглед и бледо испијено лице казиваху: да мисли на

своју стару мајку, на беду и невољу. Мисли јадан, како се данас над његовим домом навукли неки тешки и црни облаци..

Ледена језа прође му телом...

— Гле, па нема ни дима на димњаку моме? Тамо је хладно и пусто као у гробу! Да ли је ко донео старој који нармак дрва да се огреје? Шта ради сада она у пустој кући? Можда је болна па лежи у хладној соби, уздише и плаче! А ко је томе крив? Он, Илија...

И његова рука стеже грчевито револвер...

Илија жури унапред.

— Ужасно, мисли Цека. Шта сам ја коме учинио? За што ме гони? Што волим Ружу? Па то није грех! Ах, моја мајка, шта му је она крива? За што она мора да пати? За што она, сирота мора на данашњи благи дан да плаче, да јада и да проклиње и небо и људе и свет! Не, он мора умрети...

Удвоји кораке.

— Мора умрети, пролазило је кроз његову усијану главу. И то још данас, овога часа, кад се сви радују, кад се оре песме... Мора, јер моја мајка плаче, моја сирота мајка плаче...

Био је близу Илије.

— Сад, прошапта...

У томе тренутку, на домак њима, забрујаше тихи, дечији гласићи:

„Рождество твоје“...

Цека посрну. Са његових бледих усана јекну:

— Господе! Спас'о си ми душу!... Слава теби на висини горе!...

Илија се окрете.

Кад спаси Цеку поче дрхтати као прут. Језик му се завезао па ни да бекне. Само престрављено блене у њега.

— Христос се роди, Илија! викну Цеке потресеним гласом. Не бој се ништа! Ево, ја ових стопа идем да се предам власти, а теби нека Бог суди!...

То рече, па баца револвер далеко од себе.

— — — — —
Добар је Бог! Уздањем у њега човек добије више и снаге и моћи да трпи и пати, али и да своју невиност докаже.

И Цека је доказао своју невиност. Илија је признао, да је новац и оне облигације прикрио у ђубришту Цекином зато, да га одстрани од своје ћери. Али, он једно а Бог друго...

Ко ће к'о Бог!...

Љубинко.

ВИДОКОВИ МЕМОАРИ

(НАСТАВАК)

Пејоа, Бертеле и Леџебир беху осуђени и пошто нису више имали никакав рачун да одржавају једну лаж, надао сам се да ће признати да су ме опали; претпостављао сам између осталог, да се неће, ако је њихов поступак последница наговарања, нимало устезати да кажу, ко их је навео да ме онако опажу. Управник нареди истрагу, за коју

сам га молио, и повери је Флерију, по-лициском комесару из варошког кварта. Први податак, на који нисам ни рачунао утврди моју исправност. Тај податак било је писмо Бертелеа винару Леблану, који је био оглашен за некрива. Испитујем га овде да се види шта је изнoшено противу мене, а те ствари нису престајале за све време док сам био у полицији и док нисам престао припадати њој. Писмо је верно, чак и са истом ортографијом преписано.

„Господину, господину Леблану винару на капији Борбе, улица Шопинет, код Крста, до Париза.

„Господине, пишем вам ово писмо да чујем за ваше здравље и у исто време да вас известим да смо ми на издржавању осуде, ви знате како је јадно моје стање. зато ви јављам ако ме заборавите јаћу проказати за полугу коју сте ви набавили и која је вањена код вас, што смо ми као што знате на суду прегнтали због чега је један полициски шеф, и ако је невин, био увучен у ово дело и који је требао да буде жртва. Ви знате обећање које сте нам дали увашој соби да вас на суду бранимо; зато ако ме напустите ја ноћу гледати на ваша обећања. Сетите се да правда не губи своје право и да ћу ја моћи да вас изведем на...

„Нема шта да се бојите ово је тајно. Бертеле“.

Као и увек, ово писмо, које је требало да прође неопажено, паде у руке апсанцији, који га одмах достави Управи, а кад Леблан није могао ни одговорити ни доћи у помоћ Бертелеу, овај изгуби стрпљење и да би извршио своју претњу написа ми из затвора ово писмо:

„29. септембра 1823.

„Господине,

„После претреса у суду и пресуде која је донета на основу исказа Пејоа, који је на суду изјавио да сте му дали један талир од три динара да купи оруђе којим су разбијена врата г. Лабати-а, ја, Бертеле, хоћу пред влашћу да кажем истину и да докажем вашу, невиност; ја тврдим 1. да знам где је купљена полуга, 2. из које је куће изнета и 3. име онога ко ју је набавио. Бертеле“.

Кад је г. Флерије испитао Бертелеа, он је изјавио, да је полуга коштала 45 суа; да је купљена у предграђу Тампла код некога старинара; и да је Леблан пошто му је казано чему ће полуга служити дао новац за њу. „Пошто смо купили, настави Бертеле, Леблан који мало заостаде, рече ми: ако те ко пита шта ће ти полуга рећи да си каменорезац и да ти треба за тај посао; а ако ти пограже исправе зовни ме, ја ћу казати да си мој шефрт. Кад сам се вратио са полугом у руци он је заиска да му је дам, да мете под капут бојећи се да ме не сретну полициски агенти. Затим ме је Леблан одвео својој кући и чим смо стигли одмах је сишао у подрум те оставио полугу. Поштем се на први спрат и ту нађем Лефебира коме кажем да сам купио полугу. Исте вечери, пошто смо нили до

десет сати, Лефебир, Пејоа и ја, одосмо у предграђе Тампла, у једну малу улицу, не знам како се зове. Док смо ја и Лефебир чували стражу Пејоа направи једном бургијом тридесет и три рупе на „ролотни“ једне продавнице рубља. Нож којим је Пејоа секао између рупа сломи се и не могући ништа учинити ми се повукосмо. Дошли смо затим на пијацу Сен-Истоли, где Пејоа полугом, о којој је реч, проба да обије врата једне бакалнице. Неко изнутра викну и ми побегосмо; било је тад два и по сата изјутра. Одемо сва тројица у хотел „Енглеска“, где Пејоа остави код газдарнице један кишобран, који је носио собом.

„Пре но што ћемо ту ући Пејоа је био оставио код једне продавнице кафе на улици, до Пале Роајал, полугу, коју је био завио у једну торбу. Из хотела „Енглеска“ изашли смо око пет сати изјутра и Пејоа узео од продавнице полугу, коју јој је био дао на чување. Треба да кажем да ова жена није знала шта је чувала. Пејоа одо Леблану, своме газди, и однесе рускију собом. Лефебир и ја нисмо се раздвајали више и вратисмо се Леблану у пет сати у вече и ту смо остали до десет. Леблан ми даде један фосфорни упаљивач и парче свеће да ми се нађу ако затреба. На овоме упаљивачу ја сам ножем написао слово Л. којим се почиње име Лебланово. Пејоа, Лефебир и ја изиђосмо заједно. Пејоа је био понео полугу и пребаци је преко варошког зида и ми је после узесмо. Он заста на путу свратив у неку кућу, а Лефебир и ја одосмо да извршимо крађу код Лабати-а, за коју смо се раније договорили. По извршеној крађи Лефебир је носио полугу и један део покрадених ствари.

„Леблан, који је био изведен пред суд са нама, придобио ме је да га не теретим и да не противречим Пејоа-у, који је имао казати: да му је г. Видок дао три динара да купи полугу. Леблан ми је обећавао дати извесну суму новаца ако хтеднем и ја то да потврдим; ја сам био пристао борећи се да ако кажем истину не буде за мене горе“.

(Саслушање од 3. октобра 1823.)

Кад је после Лефебир испитан, он је, не знајући шта је рекао Бертеле, потврдио изјаву овога у колико се она односи на Леблана. „Нисам казао, рекао је он; да је Леблан дао Бертеле-у паре за полугу, зато, што ме је Пејоа молио да кажем да ју је он купио“. Ухваћен у крађи Пејоа није хтео да оптерети Леблана који га је помагао, а могао му је то и даље да чини.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Р. Н. Б. деловоћа општине влаховске, упутио нам је ово питање:

„По § 28 кривичног судског поступка одбор ове општине има да избере осам грађана као присутне при ислеђењу кажњивих дела у 1913 години. Тако исто од-

бор има да избере и 26 грађана за противнике из ове општине за 1913 годину и тај избор већ је и извршен, али одлучку, коју су потписали само осам одборника. Међутим, ова општина има осамнаест одборника, од којих су десет у рату, те не могу присуствовати одборским седницама.

Како је према члану 83 закона о општинама за пуноважну одборску одлуку потребно да у седници буде половина и један више од укупног броја одборника, то се моли уредништво за објашњење, шта треба да ради суд у овој прилици?“

На ово питање одговарамо:

У закону о општинама доиста нигде није предвиђено, како ће се поступити у овоме случају о коме је реч. Али, како се опет с друге стране никако не може узети, да због тога мора бити обустављен сваки рад општинског одбора, то се у овоме случају по сили околности мора прибећи аналогiji. Закон у трећем ставу члана 83 већ предвиђа могућност пуноважних одборских одлука и кад на седници не буде било половина и један више одборник. То је случај кад се прва седница не одржи зато, што није дошао довољан број одборника, те се на другој седници може донети пуноважна одлука са оноликим бројем одборника, колико дође. Кад се таква могућност признаје законом са једног тако слабог разлога у мирно доба, онда нема сумње, да је тим пре могућно доносити пуноважне одборске одлуке у доба рата са оноликим бројем одборника, колико их има.

С тога сматрамо, да општ. суд може донети пуноважне одлуке са бројем одборника, који има, али у свакој одлучи нека нарочито помене разлог, због кога се доноси одлука према ставу трећем члана 83 закона о општинама.

М. К. свештеник горњански, упутио нам је ово питање:

„Ја сам свештеник у парохији, у којој живе сами Власи. Они сви славе, али никада, и поред толиких владичанских посланица, не доносе у прву колач ради сечења. У очи славе, пак, долазе редовно, те узимају освећену водицу. Како су куће рапштркане ја не могу, да идем по домовима ради сечења колача, али ипак за то сматрам, да имам права на своју награду од 1. динара на име свечарског. Ту награду парохијани редовно и плаћају, али ми је општина никако не издаје, или ми даје понешто, тражећи и за себе извесан део. Своје неиздавање општина правда тиме, што ми одриче свако право на ову награду, позивајући се на то, што ја не вршим резање колача.

Како ја не вршим сечење колача због кривице не своје, већ самих парохијана, то мислим да по закону имам права на свечарску награду, у толико пре, што сваком свечару дајем освећену водицу у очи славе. За то молим уредништво, да ми да своје мишљење по овој ствари“.

На ово питање одговарамо:

По чл. 8. закона о уређењу свештеничког стања свештеници поред осталог имају права и на ову награду:

По тач. 5. „за свечарско с водицом код куће, сечењем колача и прекадом кољива у цркви — 1. дин.

И тач. 5 и 6 предвиђају водицу и водосвећење код куће, а сечење колача у цркви. Да се има право на награде предвиђене у овим тачкама, морају се у истини и обављати тамо побројани послови. Питач по сопственом признању не врши ни један од она два посла, предвиђена у тач. 5. и за то ми сматрамо, да он доста нема права на свечарску награду. Ако он није дужан ни по кућама за сечење колача, он је по закону дужан, да свечарима уочи славе бар свети водицу по кућама, а не да из своје куће издаје освећену водицу.

Кад он не врши ни један од ова два посла, онда он нема права на свечарску награду.

М. Ж., председник општ. јабланичке упутно нам је ово питање:

„Рачун касе ове општине о приходу и расходу за 1908 годину разрешен је и рачунополагач добио разрешницу Главне Контроле. Рачунополагач је у свом рачуну показао издатак на канцелариске потребе у 145.10 дин. по двема квитама, које су му издате од стране општинског деловође и овај издатак је правилно расходован по књигама. Међутим, ту исту суму од 145.10 дин. за 1908 годину потражиује и трговина, од које је материјал набављен, што значи, да општински деловођа изузети новац из општинске касе није дао ономе чији је, вођ је задржао себи, а општина и даље остала на дугу.

Моли се уредништво за објашњење: Како се може сматрати пом. издатак из касе, кад општински деловођа по закону о општинама није могао бити лиферант за општину, нити има своју трговину, а пријем из касе учинио је на штењу трговине, која је стварно издала материјал, и шта треба општина да предузме, те да трговини исплати овај дуг?“

На ово питање одговарамо:

У овоме случају могло се десити ово двоје: или је трговина послала материјал самој општини, па њу и задужила по својим књигама, или је материјал послала непосредно општ. деловођи по његовом личном захтеву. У првом случају општина је сада у обзиви за тај дуг трговини и дужна је трговини одмах исплатити дуг, а рачунополагач и деловођа кривично су одговорни због злоупотребе учинене у незаконитом издавању и пријему пом. суме. Од те одговорности ништа их не склања та чињеница, што је Главна Контрола већ разрешила рачун за 1908 годину, јер кривице по таквим рачунима не застаревају за 10 година према закону о уређењу Главне Контроле. У другом случају, пак, ако је трговина слала материјал непосредно општинском деловођи, па га он лиферовао општини, а он је то могао по закону о општинама, јер му то закон изрично не забрањује, онда општина ништа не може дуговати трговини, већ према њој стоји у грађанској обзиви за пом. суму деловођа.

На прво питање овог истог лица одговорили смо у 47. броју, а на треће питање у 46. броју Полицијског Гласника за ову годину поводом питања суда општине обреновачке.

М. П.

ОДЛУКЕ ДРЖАВНОГ САВЕТА И КАСАЦИОНОГ СУДА

За пријем нових дужника општинских, према извршеној подели општина, надлежан је општински одбор (чл. 86. зак. о општ.).

Збор општине М., донео је 1 јула 1912. год. одлуку:

1. да се општинско потраживање у суми од 153.64 дин. колико општини дугује извесно лице расходује као пропало, и

2. да се за нове дужнике по извршеној новој подели са општином Д. приме извесна лица за суму од 95.79 динара.

Ову своју одлуку општина је послала Државном Савету на одобрење.

Државни Савет нашао је, да је према пропису тач. 3. и 7. чл. 33. закона о општинама надлежан за оцену ове зборске одлуке у колико се она односи на расходовање пропалог општинског потраживања, а у колико се односи на пријем нових дужника, да није надлежан, као што зато није био надлежан ни збор, већ одбор општински према чл. 86. тач. 21. закона о општинама. С тога је решио: да се зборска одлука, у колико се односи на расходовање пропалог општинског потраживања, одобри, а у колико се односи на пријем нових дужника да није надлежан да улази у њену оцену.

Одлука од 20 новембра 1912. године Бр. 7676.

Један случај неумесне примене чл. 146. закона о општинама.

Општина Б. према одлуци свога одбора а у смислу закона о мерни приступила је подизању једне зграде за смештај ваге.

Среска надзорна власт нашавши да се ова зграда подиже на државном земљишту наредбом својом од 21 јуна т. г. Бр. 12417 забранила је општини подизање ове зграде за смештај кантара.

Пуномоћник општински изјавио је Државном Савету жалбу против ове наредбе налазећи да она не одговара закону:

1. што се наредбом полицијске власти не може слабија страна упућивати на грађанску парницу већ решењем;

2. са формалне стране зато, што је наредба основана на чл. 146. закона о општинама.

Државни Савет нашао је да помонута наредба надзорне власти не одговара закону, јер пропис чл. 146. закона о општинама, на коме је наредба заснована, не даје право надзорној власти за издавање наредбе овакве садржине као што је овде случај, већ се односи искључиво на право државне надзорне власти да опомиње и упућује општинску власт на

тачно и законским прописима саобразно вршење послова, и на издавање потребних упустава у границама закона.

Са тих разлога Државни Савет је донео одлуку да се наредба надзорне власти поништи.

Одлука од 28 новембра 1912 г. Бр. 5502.

Случај из става II чл. 89. закона о општинама.

Начелник среза В., као надзорна власт, решењем својим од 29 маја 1912 Бр. 732. задржао је од извршења одлуку одбора општине Ј. о разрешењу од дужности кмета исте општине Т. С. Ово је учинио с тога што је одлука одбора општинског противна чл. 89. става II закона о општинама, по коме ако су у сродству има да одступи млађи кмет. Према томе општински је одбор погрешно одлучио да се кмет Т. С. разреши од дужности кад је он старији по годинама од Б. Ж. са којим је у сродству.

Противу овога решења одбор општински изјавио је жалбу Државном Савету наводећи да је Т. С. разрешен од дужности с тога:

1. Што је изабрат после Б. Ж. а с њим је у духовном сродству;

2. што налази да пропис чл. 89. зак. о општинама важи за редовне изборе у ком случају има да се разреши млађи;

3. што је раније изабрани кмет Б. вођ ушао у рачунске одговорности као благајник села Б.; и

4. Што је Т. С. био познат законски пропис да по сродству духовном постојећем између њега и Б. не могу оба бити кметови па се ипак кандидовао за кмета.

Државни Савет нашао је да је решење надзорне власти на закону основано па је на основу чл. 170 зак. о општ. донео одлуку, да се жалба одбаци као неумесна.

Одлука од 28 новембра 1912 г. Бр. 5476.

Један случај из чл. 71. у вези са чл. 105. закона о општинама.

Б. П. председник, и П. Б. кмет општине К. имали су по пресуди Главне Контроле од 26 јануара 1912 г. и 3 маја исте године да накнаде општинској каси извесне суме. Надзорна власт, сматрајући да су они општински дужници, тражила је од општинског одбора да их од дужности разреши, што је одбор и учинио одлуком својом од 10 маја 1912 Бр. 787.

Ову одлуку одобрио је и начелник среза В. одлуком својом од 20 јуна т. г. Бр. 11299. а на основу чл. чл. 85. и 170. закона о општинама.

По изјављеној жалби Државни Савет нашао је да решење среског начелника не одговара закону с тога, што се из аката не види да су жалитељи претходно позвани да плате општини осуду на коју су осуђени пресудом Главне Контроле, а то је требало учинити па тек ако они не би на позив власти ову осуду платили онда би могло настати питање: да ли се према њима у овом случају по пресуди Главне Контроле због накнаде ште-

WWW.UNILIB.RS
те, појављује случај из чл. 71. у вези са чл. 105. закона о општинама или не.

Са тих разлога Државни Савет је понишито решење надзорне власти.

Одлука од 28 новембра 1912 г. Бр. 5477.

Н. И. Б.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

У последње време Београдској полицији доста је посла задао једно лице, које је бацило око на неколико овдашњих трговаца — бакала — и постало им добар «муштерија.» А ево како је оно куповало бакалску робу, коју не само

да није плаћало, већ је и до готових пара долазило.

Одприлике пре месец дана пријави се кварту Варошком један овдашњи бакалин са изјавом, како је у његову радњу дошао неко лице, лепо обучено и по изгледу доста интелигентан младић, који је на рукаву имао знак болничара Црвеног Крста. Одмах је почео наређивати које и колико робе да се измери а уз то, да се одвоји око 15 динара марака, рекавши, да те марке потребују рањеницима, који леже у болници где је он комесар. Кад је његов захтев био испуњен, потражио је од сопственика радње једног момка, који ће све те ствари понети за њим заједно са рачуном узете робе. Тако и би.

Међутим, кад су дошли у ходник једне овдашње болнице, оно лице узе из шегртових руку марке и рачун наредивши му, да ствари носи у економат а по том да се врати на исто место и прими паре.

Кад је дечко у економату извештен да каква роба није била за ту болницу наручена, врати се да наручиоца потражи, али њега више нигде није било, нити га је у болници ико познавао.

Кад се момак вратио у дућан, газда је видео колико је сати, па је потрчао у кварт, али се, због недовољног описа, варалица није могао одмах пронаћи.

7 ов. мес. дошао је у Управу гр. Београда, један овдашњи бакалин са изјавом, како је на

Св. Николу дошао у његов дућан један младић човек, који је наручио неку робу и затражио да му се та роба понесе у Љубичину улицу као и «кусур» за новчаницу од 20 динара. Шегрт је понео наручену робу, као и новац, али кад су дошли до означене куће, лице које је наручило робу узео од шегрта новац а на рачуну написа «Тетка исплатите рачун. — Мика.» Дечко је ушао у кућу, али је тамо добио извештај, да из те куће није нико робу поручивао.

Како је шегрт у полицији описао варалицу и то прилично тачно, тајни агенти се се упустили у трагање за њим и у том трагању су наишли на Милана Јевтића, чији се опис потпуно подударао са описом варалице и привели га Управи, где је Милан познат као стари полицијски пријатељ и чешћи посетилац затвора Управних, а познат је први пут 1908. год., када је, наштавши начина да се упозна са јед-

ним чиновником, ушао у његову канцеларију и утиснувши Управни штампил на празан табак хартије, попунио је на њему текст дозволе да може скупљати прилоге за једно патриотско друштво. Ухваћен у томе, кажњен је полицијски. Кад је видео, да то више не може радити у Београду, прешао је у Срем и тамо проужио скупљати прилоге за своје школовање и лечење, представљајући се као сиромашан студент. Знајући имена и чланове породица виђенијих личности у Београду, лако је обмањивао Србе Пречане, тако, да су га примали у кућу, задржавали на ручкове, па је се чак и верио са једном девојком из боље тамошње породице.

Из његовог би се живота могло изнети још много сличних омањих превара, али мислимо да је довољно и оволико, да се види ко је и какав је овај човек.

Милан Јевтић је рођен 13. нов. 1888. год. у Ваљеву. Некад је био трговачки помоћник, а и сада се по потреби тако представља.

Износићи његову слику умољавамо све полицијске власти за извештај: да ли је у њиховом подручју извршио какво крив. дело а и сваког оног ко је искусио његову «вештину» да се јави Управи гр. Београда, усмено или писмено, јер се он налази у њеном притвору.

17-ХП-912. г.
Београд.

Р. П. Тодоровић.

ПОТЕРЕ

Милан Владојевић, циганин, из Лончаника, украо је 12 овог месеца једну кобилу длаке доратасте, по челу цветасту, у десну плећку савату, и са покрађом побегао. Украдена кобила својина је Станислава Момировића, из Свилеуве.

Депеша Начелника Среза Поцерског Бр. 14682.

Драгомир Ристановић, бив. ђак из Колишеваца, среза и округа ужичког, одговара за крађу. Лични опис није јављен.

Акт Начелства Округа Чачанског Бр. 11749.

15 тек. месеца, око 5 часова по подне, непознати крађивац украо је Павлу Драгутиновићу, шнедетеру, из Београда, нотес са 240 динар. у новчаницама од по 10 динар. и овим хартијама: уговор између њега и Бродарског Друштва о годишњој рефакцији; четири повуке: једна од 51·50 динар. на Вајонија у М. Црнуће, једна од 40 динар. на Миленка Ристића у Бољевац, једна од 115·15 динар. на Светозара Милошевића у Младеновац и једна од 52 динар. на Јосифа Ружића у Варварин; војничка исправа и уверење и годишња карта Српског Бродарског Друштва, све на име покраденог. Акт Управе града Београда Бр. 43368.

КО ЈЕ ОВО?

Крајем прошлог месеца дошло је ово лице, чију слику износимо, у Земун, где није умело рећи ни како му је име, ни одакле је..

После извесног времена то је лице умрло у земунској болници.

Па како земунска полиција, тврди, да је то лице из Београда, то се износи његова фотографија ради утврђења идентичности.

Ако би ко што знао о овом лицу моли се да извести Антропом. Полициј. Одељење или Управу града Београда с позивом на акт Бр. 43332.